

ผู้ จ ร ร โ ล ง

พ ร ะ พุ ท ธ ศ า ส น า

ผู้ใดมีความเชื่อในพระตถาคต ตั้งมั่นไม่หวั่นไหว มีศีล
อันทาม อันพระอริยะชอบใจ สรรเสริญ มีความเลื่อมใสใน
พระสงฆ์ และมีความเห็นตรง บัณฑิตทั้งหลายกล่าวผู้นั้นว่า
ไม่เป็นคนขัดสน ชีวิตของบุคคลนั้นไม่เปล่าประโยชน์

ผู้จรรโลงพระพุทธศาสนา

๕๑๐

ในห้วงวิญญูสงสารอันยาวไกล ทุกชีวิตต่างแสวงหาที่พึ่ง บ้างแสวงหาปัจจัยสี่เพื่อนำมาใช้ในการดำรงชีวิต บ้างแสวงหาอำนาจ ชื่อเสียง เกียรติยศ แต่น้อยคนที่จะรู้ว่าสิ่งที่ควรแสวงหานั้น คือ พระรัตนตรัยซึ่งเป็นที่พึ่งอันเกษมของทุกชีวิต เป็นสภาวะธรรมอันละเอียดที่มนุษย์ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ด้วยการทำใจหยุด ทำใจนิ่ง ณ ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ถ้าทำอย่างถูกต้อง เบาสบายและต่อเนื่อง ในที่สุดเราย่อมจะค้นพบวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของชีวิต โดยไม่ต้องไปแสวงหาสิ่งใดอีก เพราะไม่มีการแสวงหาใดๆในโลกที่จะสำคัญยิ่งไปกว่าการแสวงหาพระรัตนตรัย ซึ่งเป็นที่พึ่งที่ระลึกอันสูงสุดของสรรพสัตว์ทั้งหลาย

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน ธนสูตร ความว่า

“ยสฺส สทฺธา ตถาคเต	อจลา สุปติฏฺฐิตา
สีลญฺจ ยสฺส กุลยาณํ	อริยกนฺตํ ปสํสิตํ
สงฺฆे ปสาโท ยสฺส ตฺถิ	อุชฺฐฏฺตญฺจ ทสฺสนํ
อทฺธิทฺโทติ ตํ อาทุ	อโมฆํ ตสฺส ชีวิตํ

ผู้ใดมีความเชื่อในพระตถาคต ตั้งมั่นไม่หวั่นไหว มีศีลอันงาม อันพระอริยะชอบใจ สรรเสริญ มีความเลื่อมใสในพระสงฆ์ และมีความเห็นตรง บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่าผู้นั้นว่า ไม่เป็นคนขัดสน ชีวิตของบุคคลนั้นไม่เปล่าประโยชน์”

ผู้จรรโลงพระพุทธศาสนา

๕๑๑

ความเลื่อมใสในพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระสงฆ์ เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นทางนำไปสู่สวรรค์และนิพพาน สิ่งนี้จะบังเกิดขึ้นได้ในใจ ต่อเมื่อเรามองเห็นพระคุณอันยิ่งใหญ่ของท่าน ตระหนักและซาบซึ้งว่า พระพุทธองค์ทรงเป็นประทีปธรรมของโลก เป็นบรมศาสดาที่จะนำแสงธรรมไปจุดในกลางใจของสรรพสัตว์ ทรงขจัดความมืดมิด คืออวิชชา ด้วยแสงแห่งพระสัทธรรมที่เกิดจากการตรัสรู้อนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณ และตระหนักในคุณของพระธรรมว่าเป็นไถยธรรมที่น่าสັวออกจากทุกข์ สามารถขจัดทุกข์ของผู้ที่นำไปประพฤติปฏิบัติได้จริง อีกทั้งตระหนักถึงพระคุณอันยิ่งใหญ่ของพระสงฆ์ผู้ประพฤติปฏิบัติตรง เป็นเนื่อนาบุญอันเลิศไม่มีนาบุญไดยิ่งกว่า

พุทธศาสนิกชนในสมัยก่อนนั้น มีความศรัทธาเลื่อมใสในพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาก แม้พระพุทธองค์จะเสด็จดับขันธปรินิพพานไปแล้วก็ตาม แต่ความเลื่อมใสในพระองค์ก็ไม่เคยคลอนแคลน สังเกตจากอามิสบูชา และปฏิบัติบูชาที่เห็นปรากฏเป็นรูปธรรม ตั้งแต่พระราชามหากษัตริย์ ถึงพ่อค้าหาเสรรฐีทั้งหลาย ต่างออกบวชและได้บรรลุธรรมกันมากมาย นับไม่ถ้วน

อามิสบูชานั้นแสดงออกให้ชาวโลกได้ประจักษ์กันทั่ว

ผู้จัดสร้าง พระพุทธศาสนา

๕๑๒

ทุกมุมโลกไม่ว่าจะเป็นการแกะสลักพระพุทธรูปขนาดใหญ่ตามภูเขาหรือหน้าผา หรือในถ้ำก็มี บางที่ก็สร้างเจดีย์ สร้างพุทธสถานอย่างเช่นบรมพุทโธในประเทศอินโดนีเซีย พุทธสถานเหล่านี้บ่งบอกถึงความศรัทธาเลื่อมใสของชาวพุทธในอดีต

*ดังเช่นเมื่อครั้งอโศก कुमार เกลิงถวัลย์ราชสมบัติเป็นพระธรรมมาโคกราช ได้โปรดให้สร้างวิหาร ๘๔,๐๐๐ หลัง พระองค์ทรงปรารถนาจะได้พระบรมธาตุมาประดิษฐานในพระวิหาร ทรงได้ยินข่าวจากภิกษุสงฆ์ว่ามีพระบรมธาตุอยู่แต่ไม่รู้ว่าถูกเก็บรักษาไว้ที่ไหน พระองค์ทรงรับสั่งให้หาในพระเจดีย์ในกรุงราชคฤห์ แต่ก็ยังไม่พบพระบรมธาตุแต่อย่างใด

พระองค์ทรงพาพุทธบริษัท ๔ ไปกรุงเวสาลี เพื่อค้นหาพระบรมธาตุ แต่ก็หาไม่พบ เสด็จไปยังกรุงกบิลพัสดุ์ก็ไม่พบเช่นกัน ครั้นเสด็จไปรามคาม พวกนาคนายกไม่ยอมให้เรือพระเจดีย์ปรากฏว่า จอบหรืออุปกรณ์ใดๆ ที่ถูกต้องพระเจดีย์ต่างหักเป็นท่อนเล็กท่อนน้อย จึงเสด็จไปเมืองอัลลกะปะ ปาวา กุสินารา ก็ไม่ได้พระบรมธาตุอีกเช่นกัน จากนั้นทรงเสด็จกลับกรุงราชคฤห์ ทรงประชุมพุทธบริษัท ๔ พลาตรัสถามว่า “ใครเคยได้ยิน

*มก. เล่ม ๑๓ หน้า ๔๖๕

ผู้จัดพิมพ์ พระพุทธศาสนา

๕๑๓

เรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่เก็บพระบรมธาตุบ้าง”

ในที่ประชุมนั้นพระเถระรูปหนึ่ง อายุ ๑๒๐ ปี กล่าวว่า “เมื่อครั้งที่อาตมาอายุ ๗ ขวบ พระมหาเถระบิดาของอาตมาพาได้พาไปบูชาสถูปหินเป็นประจำ” พระราชาสดับเช่นนั้นทรงรีบรับสั่งให้แผ้วถางที่บริเวณสถูปหิน เมื่อปัดฝุ่นออกก็ทรงเห็นพื้นโบกปูนอยู่ จากนั้นทรงทำลายปูนโบก และแผ่นอิฐ แล้วเสด็จเข้าไปภายใน ได้ทอดพระเนตรเห็นทรายรัตนะ ๓ ประการ และรูปไม้หุ่นยนต์ถือดาบเดินวนเวียนอยู่ พระเจ้า-อโศกรับสั่งให้พราหมณ์ผู้มีคาลาอาคม ทำพิธีเช่นสรวง แต่ก็ยังเข้าไปไม่ได้ ทรงนมัสการเทวดาเพื่อขอรับพระบรมธาตุไปประดิษฐานไว้ในวิหาร ๘๔,๐๐๐ หลัง และขอเทวดาอย่าทำอันตรายใดๆ เลย

ท้าวสักกเทวราชรู้ความตั้งใจมั่นของพระเจ้าอโศกมหาราชที่จะทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา จึงตรัสสั่งให้วิสสุกรรมเทพบุตรลงไปทำลายหุ่นยนต์ วิสสุกรรมเทพบุตรได้แปลงเป็นเด็กชาวบ้านไว้ผมจุก ยืนถือธนูตรงพระพักตร์ของพระราชา ทูลว่าจะอาสาทำลายหุ่นยนต์ตัวนี้เอง จากนั้นก็จับศรยิงไปที่หุ่นยนต์ทันที ทำให้ทุกอย่างถูกทำลายกระจัดกระจายไปหมด

พระราชาทรงถือตรากุญแจเข้าไปทอดพระเนตรเห็น

ผู้จัดโรง พระพุทธศาสนา

๕๑๔

แห่งแก้วมณี และเห็นอักษรจารึกว่า “ในอนาคตกาล พระเจ้าแผ่นดินที่ยากจน จะถือเอาแก้วมณีแห่งนี้แล้ว จงทำสักการะพระบรมธาตุทั้งหลาย” พระเจ้าอโศกมหาราชทรงกริ้วว่า ไม่ควรพูดหมิ่นพระราชาเช่นเราว่า เป็นพระเจ้าแผ่นดินผู้ยากจน จึงกระแทกประตูอย่างแรง อันนี้ก็เป็นกุศโลบาย เพราะถ้าพระเจ้าอโศกไม่ทรงกริ้ว ก็จะไม่กระแทกประตู ประตูจะเปิดไม่ออก

เมื่อประตูเปิดออกได้ พระองค์ได้เสด็จเข้าไปภายในประตูที่จุดไว้เมื่อ ๒๑๔ ปี ก็ยังลูกโพล่งอยู่เช่นนั้นด้วยฤทธิ์ของเทวดา ดอกบัวขาบก็เสมือนเฟื่องนำมาวางไว้ในขณะนั้น เครื่องลาดดอกไม้ก็เสมือนเฟื่องนำมาปูลาดไว้ เครื่องหอมก็เสมือนเฟื่องจะบดมาวางไว้ พระราชาทรงหยิบแผ่นทองขึ้นมาอ่านว่า “ต่อไปในอนาคตกาล กุมารพระนามว่า อโศก จักเถลิงถวัลย์ราชสมบัติ เป็นพระธรรมราชาพระนามว่า อโศก พระองค์จักทรงกระทำพระบรมธาตุเหล่านี้ให้แพร่หลาย” พระองค์ทรงปลื้มพระทัย ตรัสว่า “ท่านผู้เจริญ พระคุณเจ้ามหากัสสปเถระเห็นเราก่อนแล้วว่าเราจะทำเช่นนี้” ทรงยินดีปรีดามาก

พระเจ้าอโศกทรงนำพระบรมธาตุทั้งหมดออกมา แล้วปิดเรือนพระบรมธาตุไว้ดังเดิม ทรงทำสถานที่ทุกแห่งให้เป็น

ผู้จรรโลงพระพุทธศาสนา

๕๑๕

ปกติเช่นเดิม และโปรดให้ประดิษฐานปาสาณเจดีย์ไว้ข้างบน
บรรจุพระธาตุไว้ในวิหาร ๘๔,๐๐๐ วิหาร ทรงไหว้พระมหาเถระ
แล้วตรัสถามว่า “การที่โยมบริจาคทรัพย์ถึง ๙๖ โกฏิ ให้สร้าง
วิหารไว้ถึง ๘๔,๐๐๐ วิหาร โยมได้ชื่อว่าเป็นทนายาทในพระพุทธ-
ศาสนาหรือยัง”

พระมหาเถระทูลว่า “ถวายเป็นพร มหาบพิตรยังเป็น
คนภายนอกพระศาสนาอยู่ พระองค์เป็นเพียงปัจเจกทายก คือ
ผู้ถวายปัจจัยเท่านั้น หากผู้ใดให้บุตรหรือธิดาของตนได้ออกบวช
ผู้นั้นจึงจะชื่อว่า เป็นทนายาทของพระศาสนา” พระเจ้าอโศกทรง
สดับเช่นนั้น ก็ทรงอนุญาตให้พระโอรส และพระธิดาซึ่งมีกุศล
จิตศรัทธาอยู่แล้วออกบวช ทำให้พระพุทธศาสนาแผ่ขยายออก
ไปไกลถึงลังกาทวีป และขยายออกไปทั่วโลกด้วย ยุคนั้นถือว่าเป็น
ยุคที่พุทธศาสนาเจริญรุ่งเรืองมากที่สุด

นั่นเป็นเพราะความเลื่อมใสอันไม่มีประมาณใน
พระรัตนตรัย มาในยุคสมัยนี้ ก็เป็นอีกยุคสมัยหนึ่งที่พวกเรา
ทุกคนกำลังช่วยกันจรรโลงพระพุทธศาสนาให้สืบทอดยาวนาน
ต่อไป ให้เป็นที่พึ่งแก่มวลมนุษยชาติ พวกเราจะเป็นผู้มีส่วน
อย่างสำคัญในการที่จะยกยอพระพุทธศาสนา เป็นกัลยาณมิตร
ให้ชาวโลกได้หันมาประพฤติปฏิบัติธรรม แล้วสันติภาพที่ทุกคน

ผู้จรรโลงพระพุทธศาสนา

๕๑๖

ไผ่ผินหา ก็จะมีงเกิดขึ้นในยุคของพวกเรา เพราะฉะนั้นต่อแต่นี้ไป
ให้ทุกคนตระหนักถึงความสำคัญของตนเองว่า เราคือผู้สืบทอด
อายุพระศาสนา เราคือผู้พิทักษ์รักษาพระพุทธศาสนา และ
หมั่นประพฤติปฏิบัติธรรมให้เต็มที่ ฝึกฝนใจให้หยุดนิ่งให้เข้าถึง
พระธรรมกายภายใน จะได้เป็นพยานยืนยันผลของการเข้าถึง
สันติสุขภายใน อีกทั้งได้ชื่อว่าเป็นทนายแก้ต่างให้กับพระพุทธ-
ศาสนาอีกด้วย

